

Лестригони

Микола Зеров

Одіссея, X, 80-134

"Тут, царю, дикий край неситих лестригонів
Та струджених рабів, що вівці стережуть.
Як привела тебе твоя заклята путь
В ці селища смутні недолі та прокльонів?

Ти кажеш: "Поліфем!.." Нащадок Посейдонів,
Він знав вогонь, а ці — сире і свіже рвуть,
Не має впину їх непогамовна лють,
Не відають святих гостинності законів.

Не йди, зостанься тут. Є схови серед скель.
Вночі я справлю твій стовеслий корабель
У тиху сторону народів хлібоїдних.

А сам лишуся тут у горі та біді,
Я тільки думкою до скель полину рідних,
Я тільки чайкою... з тобою... по воді!"

1926